

Gulisio Tímea

Vészett

Mint a gyilkos tette
Színhelyére úgy térek
Vissza hozzád

Megfojt a mentőmellény
Ha túl szorosra húzod
Felgyújt amire benzint locsoltál

Mint fához kötött állatba
Vágja beléd fejszékét
Az ordító hiány

Tabu

Szeretem magam
Mert megérintesz
Szeretlek
Mert érinthetetlen vagy

Negatív

Én az életben úgy vagyok jelen
Mint a turisták képein
A véletlen emberek

Nem panaszkodom
Nem kérek

Csak vissza-visszajárok
Ahogy a maguk se tudják mit
Itt felejtett szellemek

Kétsoros

Te nekem az első,
Én neked az utolsó.

Bárdolatlanok

Mint mozdony a terhét,
lárva a potrohát,
úgy húzlak magam után.
Reménybe fáradt
Kamaszokként sietünk
összegördülni.
Kő a kővel.
Ami marad:
Zúzott márvány.

Kikötő

Te nem leszel
Kopottra hallgatott lemez
Unalmasra nézett videó

Mint porcelánbaba mosolya
A hajóroncs fenekét
Hajad emléke úgy csiklandoz

Vártam a süllyedést de nem jött
Csak szerencsés vagyok
Nem DiCaprio

Mentőcsónak lehetne
A szerelem
Jéghegyé fagyaszt a sajtó

Rév

Teljesült
Mert már nem akarom

Mikor a legjobb
Abbahagyom

Lázadj te
Én csak hazavárok

A kívánság

Mikor valóra váltál
Megtűtötted vacsorára
Az aranyhalat.

Aki mindig kívül marad

Meglestelek
A kulcslyuk belém nézett

Mindened láttam
Ezért téged nem

Kukkoló marad a pillangó
Ízlel a féreg

Holdkór

Halhullámzást borzol
A Duna hátára.
Beleszeretnek a turisták.
Fogkoronája ezüstpikkely.
Anyák és szeretők mosolya.

Havonta egyszer,
Mikor kiürül a part,
Fehér maszkját a vízbe ejti.
Nyugodtan alhat.
Csak a sirályok tudják,
Hogy nincs arca.

Ego

Nem akarom jól érezni
Magam
Másokkal
Egyedül nem megy

Körülöttem elromlanak
A tárgyak
Megbetegszik mind
Akit szeretek

Sokkarú pusztító
Istennő vagyok
Vagy ha kedvem úgy tartja
Isten

Lábam nyomát csókolják
De leborulnék
Szobra előtt
Ha lenne még – Ember.

Fogat

Megkötetett.
Ha nem is az égben.
Kerítő az érdek,
Isten a pénz,
Pap a hatalom.
A tanúk mintha
Gyilkosok mellett.
Lamborghini-hintó.
Egy ágy két párna.

Ha a szerelem bekopog,
Nem nyitnak ajtót,
Nehogy lopjon.

Cél nélkül

Én nem vagyok senkié,
A tiéd is csak kölcsönbe.

Hozzám nyúlhatsz,
De meg nem érinthetsz.

Eszköz leszek,
Magamat szentesítem.

Önmegvalósító robotként
Nincs ki, és hova vezéreljen.

A gazda

Enyém se volt
Már megcsalt
A kutya

Ólak melegében
Úgy hozzábújnék
Szeme sötétjéhez

Míg külön fetrengünk
Nem érhet csalódás

Mindig mást szeretek
Mint aki engem

Fészek

Egymás mellett lakunk
De csak véletlenül
Futunk össze

Téged bezártak
Én beléd szabadulnék
Kinek-kinek a maga börtöne

Mindent elkövetek
Hogy te légy akit tönkreteszek
Aki majd tönkretesz

Ne hagyd magad
Ha megelégszem
Elröppen válladról a fecske

És boldogan élünk
Míg meg nem halunk
Együtt – egymás ellen

Falusi idill

Hogy becsületre neveltek,
Hiába próbálom jóvátenni.
Nincs szívem ölelni
Nyomorult kis tested.
Azért gyere!
Kimegyek érted az állomásra.
Asztalon az ebéd.
Mégvetve az ágyad.
Nagyanyám házában alszunk majd.
Abban a kádban fürdesz,
Amiben én.
Elfordulok, mikor felveszed
A kölcsönhálóinget.
Ne bújj mellém!
Túl sokat köszönhetsz nekem
Ahhoz, hogy szeress.

A kereszt

Annyira meg akartalak
Tartani
Hogy kiszakadtál belőlem

Örökre együtt maradtunk
Volna
Ha nem jövünk össze

Magamat ismertem félre benned
Az üvegfal nem akadály
Csak ha átlátszó leszel

Olyan dacos megadással
Szerettél
Mint akit akasztani visznek

Lógni fogok rajtad
Míg le nem szakít
Az ismeret

Vallomás

Nekem még sose volt jó
Minden teher

A kötelesség hajt
Az érdek érdektelensége

Nem értem mások
Mitől boldogok
Hogyhogy nem félnek

Nem szeretek senkit
De veled megosztanám
Örömtelenségem

Viszonzás

Szenvedek mert
Ez mentség mindenre

Hátha mint én téged
Szánalomból szeretsz meg

Kicsi ördögeid
Magam mellé fektetném
És betakarnám este

Jó lenne annyit tenni érted
Amennyit te teszel
Ellenem

Svarpkonyta